

I. EDITORIAL

GÂNDURILE REDACTORULUI-ŞEF

Numărul 4 al Revistei încheie anul 2025, un an care s-a arătat extrem de provocator pentru sistemul de justiție. Un an cu proteste în magistratură care au condus la temporizarea litigiilor pe durata a mai multor luni și care s-a terminat ca fiind unul dintre cei mai încărcați din ultimii ani, ca volum de activitate. Schemele incomplete, mai ales la nivelul instanței de executare, respectiv la judecătorii, fac ca inclusiv cererile având ca obiect încuviințarea executării silite să se soluționeze, ca regulă, la o lună sau mai târziu prin raportare la data înregistrării. Viitorul nu sună deloc promițător sau în orice caz, nu în cheia de celeritate în care legiuitorul a gândit Codul de procedură civilă, mai ales faza dedicată executării silite.

În ciuda parcursului dificil pentru cei care activăm în sistemul de justiție, indiferent de care parte ne-am afla, anul 2025 s-a încheiat excelent pentru Revista Română de Executare Silită cu dorință de nou, mai multă seriozitate dar și cu recunoștință față de autorii și cititorii noștri. Tocmai datorită acestor considerente **Editura Universul Juridic** împreună cu mine și directorul Revistei am demarat procedura de indexare în baza internațională **ERIH PLUS**. Suntem bucuroși și entuziasmați cu multă dorință de a finaliza procesul în prima jumătate a acestui an. Vă ținem la curent!

Revenind la numărul pe care dumneavoastră îl aveți în față, acesta este dedicat urmării mobiliare și imobiliare iar materialele pe care le veți parcurge au o diversitate extrem de plăcută cititorului antrenat cu executarea silită.

În acest număr veți putea lectura un articol extrem de interesant al doamnei profesor univ. dr. Evelina Mirela Oprina, directorul Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române, un autor care nu are nevoie de nicio prezentare pentru cei care suntem interesați de sfera executării silite, dedicat conduitei procedurale a executorului judecătoresc ulterior admiterii contestației la poprire și anulării actelor de executare ori a executării silite înseși. Materialul pleacă de la întrebarea legitimă a autoarei legată de ce anume trebuie să facă executorul judecătoresc atunci când instanța admite contestația la executarea și se anulează printre altele și adresa de înființare a popririi. În practică se regăsesc două tipuri de conduite total opuse: potrivit uneia executorul încheie dosarul execuțional fără nicio altă măsură iar în cea de-a doua executorul judecătoresc are competența de a emite o adresă de sistare a popririi către terțul poprit, ca act formal și tehnic, necesar pentru punerea efectivă în aplicare a hotărârii judecătorești de admitere a contestației la executare și pentru încetarea efectelor popririi. Pentru care credeți că a optat autoarea?

Un alt material din această primă parte analizează problematica opozabilității promisiunii bilaterale de vânzare-cumpărare în cadrul executării silite imobiliare, din perspectiva posibilității promitentului-cumpărător de a formula contestație la executare. Articolul este scris de doamna judecătoarea Ioana-Raluca Gherghel și merită o lectură atentă.

Partea dedicată practicii judiciare comentate este una cu adevărat savuroasă și spectaculoasă, nu doar datorită diversității temelor surprinse ci și prin prisma calității comentariilor realizate, atent și temeinic structurate de către autori.

Veți regăsi în această parte, comentarii ale unor hotărâri care tratează din perspectivă practică problematica regimului juridic al cheltuielilor de judecată în procedura validării popririi, între caracterul executoriu general și specificul executării silite, material redactat de către doamna judecătoarea Diana-Daniela Coroian, din cadrul Judecătoriei Satu-Mare. Comentariul surprinde dezbaterile referitoare la caracterul executoriu al hotărârilor judecătorești prin evidențierea diferențelor conturate de legiuitor în raport de regula generală în materia procedurii civile, faza executării silite, ca excepție de la normele generale, dar și față de procedura privind validarea popririi reglementată de dispozițiile art. 792 C. pr. civ.

Un alt comentariu de speță, vizează apărările terțului poprit în validarea de poprire, respectiv depășirea limitelor urmăririi în cazul veniturilor bănești cu întrebarea dacă invocarea acestora este inadmisibilă pe calea validării de poprire, material realizat de către mine. Prin intermediul lui am încercat să surprind raționamentul instanței într-o speță referitoare la limitele apărărilor pe care terțul poprit le poate formula în cadrul procedurii de validare a popririi, în raport cu limitele instanței de executare în contestația la executare.

De asemenea, doamna avocat Giulia Nistor, un colaborator constant al revistei noastre a contribuit la acest număr cu un comentariu interesant referitor la problematica exigibilității creanței în cadrul procedurii intervenției creditorilor în executarea silită declanșată de un alt creditor, cu accent asupra raportului dintre caracterul exigibil al creanței și admisibilitatea cererii de intervenție. Analiza vizează interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 691 și urm. C. pr. civ., coroborate cu dispozițiile art. 666 C. pr. civ., în scopul determinării condițiilor și limitelor de exercitare a acesteia.

Ultimul comentariu din partea dedicată practicii judiciare vizează analiza termenului de formulare a cererii de validare a popririi, în ipoteza specială în care anterior demarării procedurii execuționale au fost instituite măsuri asigurătorii. Domnul avocat Sabin-Liviu Gherdan evidențiază indispensabilitatea diferențierii normative și funcționale între poprirea asigurătorie (măsură provizorie, aplicată în faza de judecata pe fond) și poprirea executorie/execuțională (măsură de executare, care are ca premisă existența titlului executoriu) arătând că o confuzie între cele două regimuri, ca cea realizată de către instanța de judecată în speța comentată produce erori grave în practica judiciară.

În *Varia* veți putea citi un material extrem de interesant al doamnei lect. univ. dr. Andrea Annamaria Chiș și al subsemnatei în care am încercat să clarificăm

interpretarea și aplicarea unor dispoziții din cuprinsul art. 906 C. pr. civ. prin deslușirea a *ceea ce nu s-a spus prin dec. nr. 47/2024 a ICCJ*. Articolul analizează interpretarea și aplicarea alin. (5) al art. 906 C. pr. civ. privind penalitățile stipulate pentru neexecutarea obligațiilor de a face sau a nu face (*pur personale*), în contextul sesizării de către Trib. Alba a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, solicitare respinsă ca inadmisibilă, prin dec. nr. 47/2024.

Pentru că acest număr închide și un an calendaristic așa vrea să împărtășesc cu dumneavoastră ce pregătește Revista Română de Executare Silită în anul 2026.

Cum v-am obișnuit cu fiecare număr din ultimii 2 ani și în anul 2026 vom păstra conceptul tematic, care potrivit feedbackului primit, sprijină foarte mult practicienii în munca lor zilnică, iar temele gândite au fost stabilite prin raportare la contextul real al practicii judiciare:

1. RRES nr. 1/2026 – Vânzarea la licitație publică;
2. RRES nr. 2/2026 – Poprirea;
3. RRES nr. 3/2026 – Volum dedicat Conferinței Naționale RRES;
4. RRES nr. 4/2026 – Întoarcerea executării.

Reamintesc faptul că în acest an din dorința de nou, mai multă seriozitate și recunoștință față de autorii și cititorii noștri, Editura Universul Juridic împreună cu mine și directorul Revistei am demarat procedura de indexare în baza internațională ERIH PLUS.

Septembrie 2026 o să ne readucă împreună la Conferința Anuală de Executare Silită iar de îndată ce voi ști datele, vă voi anunța pentru a o trece în calendarul dvs.

Abia aștept revederea și dezbaterile!

Până atunci, aștept materialele și feedback-ul dumneavoastră la adresa redacției: rres@universuljuridic.ro.

Închei cu speranța că materialele publicate vă vor sprijini în activitatea dumneavoastră și de asemenea că vor contribui la clarificarea problemelor de practica judiciară întâmpinate.

Cu recunoștință pentru timpul și angajamentul dumneavoastră!

Un zâmbet,

R. Dan

Cu speranța că temele generoase propuse stârnesc interesul dumneavoastră inclusiv din perspectiva unei viitoare colaborări, așteptăm materialele care pot privi deopotrivă studii doctrinare, ori practica judiciară comentată, la adresa redacției noastre rres@universuljuridic.ro, adresă de e-mail gestionată de către redactorul-șef al Revistei.

1. RRES nr. 1/2026 – Vânzarea la licitație publică, termen limită pentru trimiterea materialelor – 20 martie 2026, data aproximativă de apariție a numărului 1 aprilie 2026;

2. RRES nr. 2/2026 – Poprirea, termen limită pentru trimiterea materialelor – 1 iunie 2026, data aproximativă de apariție 15 iunie 2026;

3. RRES nr. 3/2026 – Volum dedicat Conferinței Naționale RRES, data aproximativă de apariție – 1 noiembrie 2026;

4. RRES nr. 4/2026 – Întoarcerea executării, termen limită pentru trimiterea materialelor – 1 decembrie 2026, data aproximativă de apariție – 15 decembrie 2026.

II. DOCTRINĂ

CONDUITA PROCEDURALĂ A EXECUTORULUI JUDECĂTORESC ULTERIOR ADMITERII CONTESTAȚIEI LA POPRIRE ȘI ANULĂRII ACTELOR DE EXECUTARE ORI A EXECUTĂRII SILITE ÎNSEȘI

*Prof. univ. dr. Evelina Mirela OPRINA**

Rezumat

Din interpretarea coroborată a art. 720 alin. (4)-(5), art. 794 alin. (1) și art. 703 alin. (1) pct. 4 și 5 C. pr. civ. rezultă că – atunci când terțul poprit nu a fost parte în procedura de judecată a contestației la poprire – executorul judecătoresc are competența de a emite o adresă de sistare a popririi către terțul poprit, ca act formal și tehnic, dar necesar pentru punerea efectivă în aplicare a hotărârii judecătorești de admitere a contestației la executare și pentru încetarea ordonată a efectelor popririi. Această adresă nu creează un nou drept sau o discreție suplimentară pentru executorul judecătoresc, ci transcrie procedural decizia instanței, asigurând atât efectivitatea practică, cât și coerența procedurală a desființării popririi, neputând să atragă răspunderea disciplinară, civilă sau penală a acestuia.

Ca problemă conexă, după admiterea, în primă instanță, a contestației la executare și anularea executării silite ori a unor acte de executare, executorul judecătoresc, ținut de caracterul obligatoriu al hotărârii, va dispune, după caz, încetarea executării silite sau continuarea acesteia cu refacerea, în condiții de legalitate, a actelor necesare, valabilitatea acestora aflându-se sub condiție rezolutorie. Iar, în ipoteza îndeplinirii ulterioare a condiției rezolutorii – prin admiterea apelului –, actele îndeplinite între pronunțarea încheierii de primă instanță și rămânerea sa definitivă vor fi constatate ca neavenite, prestațiile efectuate vor fi supuse restituirii, iar executarea silită va fi reluată din stadiul anterior anulării.

Cuvinte-cheie: adresă, contestație la executare, anulare, încetarea executării, răspundere disciplinară, civilă sau penală, condiție rezolutorie.

* Directorul Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române.

LE COMPORTEMENT PROCÉDURAL DE L'HUISSIER DE JUSTICE APRÈS L'ADMISSION DU RECOURS CONTRE LA SAISIE ET L'ANNULATION DES ACTES D'EXÉCUTION OU DE L'EXÉCUTION ELLE-MÊME

Résumé

On a combined interpretation of Art. 720 para. (4)-(5), de l'article 794 para. (1) et de l'article 703 para. (1), paragraphes 4 et 5 du code de procédure civile, il s'ensuit que - lorsque le tiers saisi n'a pas été partie à la procédure dans le cadre du recours contre la saisie - l'huissier de justice a le pouvoir de délivrer un acte de saisie au tiers saisi, en tant qu'acte formel et technique, mais nécessaire à la mise en œuvre effective de la décision du tribunal d'admettre le recours contre l'exécution et à la cessation ordonnée des effets de la saisie. Cet acte ne crée pas un nouveau droit ou un pouvoir discrétionnaire supplémentaire pour l'huissier, mais transcrit procéduralement la décision du tribunal, assurant à la fois l'efficacité pratique et la cohérence procédurale de l'annulation de la saisie, et ne peut entraîner de responsabilité disciplinaire, civile ou pénale.

Dans le même ordre d'idées, après l'admission, en première instance, du recours contre l'exécution et l'annulation de l'exécution ou de certains actes d'exécution, l'huissier de justice, lié par le caractère obligatoire du jugement, ordonnera, selon le cas, la fin de l'exécution ou sa poursuite avec le rétablissement, dans des conditions de légalité, des documents nécessaires, leur validité étant soumise à une condition résolutoire. Et, en cas de réalisation ultérieure de la condition résolutoire - par l'admission du recours -, les actes accomplis entre le prononcé du jugement de première instance et son arrêt définitif seront déclarés nuls et nonavenus, les prestations versées feront l'objet d'une restitution, et l'exécution sera reprise au stade antérieur à l'annulation.

Mots-clés: acte, recours à l'exécution, annulation, cessation de l'exécution, responsabilité disciplinaire, civile ou pénale, condition résolutoire.

THE PROCEDURAL CONDUCT OF THE BAILIFF FOLLOWING THE ADMISSION OF THE APPEAL AGAINST ATTACHMENT AND THE ANNULMENT OF THE ENFORCEMENT ACTS OR OF THE ENFORCEMENT ITSELF

Abstract

From the combined interpretation of art. 720 para. (4)-(5), art. 794 para. (1) and art. 703 para. (1) points 4 and 5 of the Civil procedure code, it follows that - when the third party garnishee was not a party to the proceedings challenging the garnishment - the bailiff has the power to issue a notice of termination of the attachment to the third party, as a formal and technical act, but necessary for the effective enforcement of the court decision admitting the challenge to the

enforcement and for the orderly termination of the effects of the attachment. This order does not create a new right or additional discretion for the bailiff, but procedurally transcribes the court's decision, ensuring both the practical effectiveness and procedural consistency of the termination of the attachment, and cannot give rise to disciplinary, civil or criminal liability on the part of the bailiff.

As a related issue, after the appeal against enforcement and the annulment of enforcement or certain enforcement acts have been admitted in the first instance, the bailiff, bound by the binding nature of the decision, shall order, as appropriate, the termination of enforcement or its continuation with the redrafting, under conditions of legality, of the necessary acts, their validity being subject to a resolutive condition. And, in the event of the subsequent fulfillment of the condition subsequent – by the admission of the appeal – the acts performed between the pronouncement of the first instance decision and its becoming final shall be found to be invalid, the services rendered shall be subject to restitution, and the enforcement shall be resumed from the stage prior to the annulment.

Keywords: address, appeal against enforcement, annulment, termination of enforcement, disciplinary, civil, or criminal liability, resolutive condition.

1. Problematicile supuse analizei

Problematicile supuse prezentei analize vizează dacă:

(i) executorul judecătoresc are sau nu obligația de a întocmi un act (adresă, încheiere sau proces-verbal) prin care să dispună sistarea măsurilor de poprire, în situația în care procedura de executare silită a fost anulată prin hotărâre judecătorească definitivă. În acest sens, în practică, anumite instituții bancare nu procedează la ridicarea popririilor ca urmare a pronunțării unor astfel de hotărâri, chiar la solicitarea debitorului urmărit, condiționând sistarea măsurilor de emiterea de către executorul judecătoresc a unor adrese sau încheieri de sistare. Argumentul invocat este acela că numai executorul judecătoresc, în calitate de emitent al actelor de executare silită, ar avea competența de a solicita încetarea popririilor. Totodată, practica executorilor judecătorești are un caracter neunitar în sensul că unii dintre aceștia transmit terților popririile adrese sau încheieri de sistare a popririilor ca urmare a hotărârilor prin care s-a dispus anularea executării silită, în timp ce alții apreciază că, odată cu anularea procedurii de executare, nu mai au competența de a emite acte de executare silită, inclusiv adrese de sistare a măsurilor de poprire;

(ii) în situația în care concluzia este în sensul că executorul judecătoresc nu are o astfel de obligație și întocmește o adresă de sistare a popririi, este pasibil de o eventuală sancțiune disciplinară, civilă sau penală;

(iii) executorul judecătoresc are obligația de a da curs ori nu încheierii pronunțate de instanța de executare în primă instanță, prin care se admite contestația la

poprire și se dispune anularea actelor de executare sau a executării silite ca atare, cu atât mai mult cu cât există riscul unei soluții definitive contrare.

2. Dispozițiile legale incidente

– art. 720 alin. (4) C. pr. civ. – *„Hotărârea de admitere sau de respingere a contestației, rămasă definitivă, va fi comunicată, din oficiu și de îndată, și executorului judecătoresc”;*

– art. 720 alin. (5) C. pr. civ. – *„Dacă contestația este admisă, executorul judecătoresc este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de instanță”;*

– art. 794 alin. (1) C. pr. civ. – *„Dacă după înființarea popririi cauza în temeiul căreia s-a înființat aceasta a încetat să mai existe, executorul judecătoresc, din oficiu sau la cererea debitorului poprit, va dispune desființarea popririi printr-o adresă către terțul poprit. Atunci când poprirea a fost validată, desființarea acesteia se va face de instanța de executare prin încheiere executorie, dată cu citarea părților”;*

– art. 656 alin. (1) C. pr. civ. – *„În îndeplinirea atribuțiilor și îndatoririlor sale legate de punerea în executare a titlurilor executorii, executorul judecătoresc va întocmi încheieri, procese-verbale și alte acte de procedură cu formele și în termenele prevăzute de lege”;*

– art. 703 alin. (1) pct. 4 și pct. 5 C. pr. civ. – *„Executarea silită încetează dacă: 4. A fost desființat titlul executoriu; 5. A fost anulată executarea”.*

3. Analiza primelor două probleme

(i) Primul aspect pe care îl abordăm se referă la obligația instanței de judecată de a comunica executorului judecătoresc hotărârea definitivă pronunțată în cadrul contestației la executare, indiferent de soluția adoptată, fie că aceasta este de admitere sau de respingere. Fundamentul acestei opțiuni legislative se regăsește în rolul executorului judecătoresc ca gestionar al dosarului de executare, care trebuie să primească și să păstreze în arhiva sa toate hotărârile judecătorești definitive ce vizează cenzura exercitată de instanța de executare în legătură cu desfășurarea procedurii pe care o administrează. Astfel, reglementarea are o valoare formală, contribuind la completarea unei imagini de ansamblu asupra evoluției procedurii execuționale respective.

(ii) Rațiunea comunicării din oficiu a hotărârii judecătorești definitive către executorul judecătoresc, prevăzută de art. 720 alin. (4) C. pr. civ., nu este una pur formală, ci urmărește să permită executorului să adopte conduita procedurală adecvată în raport cu soluția instanței. Conduita ce incumbă organului de executare poate presupune, după caz, fie adoptarea unor măsuri cu caracter decizional în continuarea soluției instanței, fie realizarea unor demersuri strict necesare pentru punerea în aplicare și concretizarea dispozițiilor instanței. Legiuitorul a avut în vedere faptul că executorul judecătoresc – fiind instrumentatorul dosarului execuțional – este **autoritatea care gestionează relația procedurală cu terții**

popriți, iar încetarea concretă, materială a efectelor popririi nu se poate produce în mod ordonat și sigur decât prin intermediul acestuia.

Pe de altă parte, art. 720 alin. (5) C. pr. civ. instituie obligația executorului judecătoresc de a se conforma măsurilor luate sau dispuse de instanță. Această obligație nu se reduce la o conformare pasivă, ci presupune **adoptarea tuturor măsurilor și actelor procedurale necesare pentru punerea în executare a hotărârii**, inclusiv emiterea adreselor sau încheierilor prin care se asigură încetarea efectivă a măsurilor de executare anterior dispuse și anulate de instanță.

Într-o opinie doctrinară¹ s-a apreciat că legiuitorul a înțeles să se refere mai degrabă la admiterea unei contestații la executare îndreptată împotriva refuzului executorului judecătoresc, numai într-o astfel de situație instanța urmând a dispune măsuri care presupun o conformare a conduitei executorului judecătoresc în acord cu dispozițiile instanței de judecată. În toate celelalte cazuri, contestația fiind îndreptată împotriva unui act de executare ori a executării silite însăși, eventuala admitere a contestației la executare va avea ca efect, după caz, îndreptarea ori anularea actului de executare, anularea ori încetarea executării silite, dispoziții pentru a căror eficiență nu este necesară nici conformarea executorului judecătoresc și nici mijlocirea acestuia.

În ceea ce ne privește, apreciem că sancțiunea anulării executării silite sau a unor acte de executare generează o **dihotomie între efectele teoretice și cele practice**: pe de o parte, **efectul principal, intelectual** constă în desființarea titlului sau a actelor de executare; pe de altă parte, **efectul practic, concret** presupune punerea efectivă în aplicare a acestei încetări, ceea ce implică – acolo unde se impune – demersuri procedurale, subsecvente, cum ar fi emiterea adresei de sistare a popririi de către executorul judecătoresc, pentru ca efectele să devină opozabile terților și să fie realizate în **planul real al raporturilor juridice**.

În acest cadru, sistarea materială a popririi reprezintă o consecință procedurală și factuală necesară a admiterii contestației, iar emiterea unei adrese către terțul poprit constituie **mijlocul juridic specific și consacrat de lege** pentru realizarea acestei consecințe.

(iii) Art. 794 alin. (1) C. pr. civ. consacră regula potrivit căreia desființarea popririi se dispune de executorul judecătoresc printr-o adresă către terțul poprit ori de câte ori cauza popririi a încetat să mai existe. Admiterea contestației la executare și anularea executării silite echivalează, în mod necesar, cu încetarea cauzei juridice a popririi, ceea ce atrage incidența directă a acestui text, fără ca legiuitorul să fi instituit vreo excepție pentru ipoteza anulării executării prin hotărâre judecătorească. A susține că art. 794 alin. (1) C. pr. civ. ar fi inaplicabil în cazul anulării executării silite înseamnă a introduce o distincție pe care legea nu o face și a goli de conținut norma care reglementează în mod expres procedura de desființare a popririi.

¹ Ș.I. Lucaciu, *Contestația la executare în reglementarea noului Cod de procedură civilă*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 345.

Textul are doar rolul de a **operaționaliza în plan procedural un efect deja intervenit**. Practic, art. 794 alin. (1) C. pr. civ. reglementează un **demers factual și tehnic**: identificarea încetării temeiului popririi și transmiterea unui act către terțul poprit pentru ca efectele încetării să fie opozabile și eficiente în raporturile juridice dintre debitor și terț. Aceasta subliniază că atribuția executorului nu este discreționară, ci strict procedurală, având scopul de a asigura **coerența internă** și de a determina **caracterul concret și efectiv al actului jurisdicțional**.

(iv) În plus, executorul judecătoresc este **emitentul actului de înființare a popririi** și, în această calitate, este singurul subiect procesual care poate comunica terțului poprit, într-o formă clară și unitară, încetarea obligațiilor ce îi reveneau în temeiul popririi. Executorul judecătoresc nu face decât să **transpună în plan execuțional o situație juridică deja stabilită de instanță**, în limitele stricte ale hotărârii definitive. În acest sens, emiterea unei adrese de desființare a popririi nu echivalează cu subordonarea efectelor hotărârii judecătorești voinței sau disponibilității executorului judecătoresc. Dimpotrivă, aceasta reprezintă un **act de conformare la măsurile dispuse de instanță**, care nu condiționează producerea efectelor hotărârii, ci asigură realizarea lor efectivă și deplină și față de terțul poprit.

Adresa executorului judecătoresc are, așadar, un rol pur tehnic și procedural, de comunicare și operare a încetării popririi în circuitul juridic specific procedurii execuționale. Astfel, emiterea adresei de desființare a popririi de către executor nu reprezintă un act de executare silită propriu-zis, ci un **act de aducere la îndeplinire a hotărârii judecătorești**, care nu presupune existența unei executări silite valide, ci, dimpotrivă, are ca scop încetarea definitivă a acesteia.

(v) Interpretarea potrivit căreia executorul judecătoresc nu ar mai avea competența de a emite niciun act ulterior anulării executării silite nu poate fi reținută. Chiar în această ipoteză, executorul judecătoresc este ținut să emită **încheierea de încetare a executării silite**, act procedural expres prevăzut de lege și necesar pentru închiderea dosarului execuțional, în temeiul art. 703 alin. (1) pct. 4 sau pct. 5 C. pr. civ.

Prin urmare, nu se poate susține că anularea executării silite ar lipsi executorul judecătoresc de orice competență funcțională în cadrul dosarului de executare. Dimpotrivă, competența acestuia subzistă în măsura necesară **constatării și operaționalizării încetării executării**, inclusiv prin emiterea actelor procedurale indispensabile pentru aducerea la îndeplinire a efectelor hotărârii judecătorești.

În acest context, adresa de sistare a popririi nu reprezintă un act nou de executare silită, ci un **act subsecvent hotărârii judecătorești și prealabil încheierii de încetare a executării**, având un rol exclusiv tehnic și notificator, prin care se asigură încetarea efectivă a obligațiilor terțului poprit. A nega posibilitatea sau obligația executorului de a emite o asemenea adresă, în condițiile în care acesta emite în mod necesar încheierea de încetare a executării, ar conduce la o interpretare formalistă și incoerentă a normelor procedurale.

În consecință, existența obligației executorului judecătoresc de a emite o adresă de sistare a popririi este pe deplin compatibilă cu rolul său procedural ulterior

anulării executării silite și nu poate fi calificată drept o ingerință în autoritatea hotărârii judecătorești sau o depășire a atribuțiilor sale, ci dimpotrivă, ca un demers necesar pentru asigurarea efectivității hotărârii instanței.

(vi) În ceea ce privește actul pe care executorul judecătoresc este obligat să îl întocmească pentru sistarea popririi, trebuie precizat că este vorba despre **adresă**, și nu despre încheiere, aceasta din urmă fiind utilizabilă exclusiv pentru adoptarea unor măsuri cu caracter decizional de către organul de executare, ceea ce în cazul de față nu se verifică. Prin raportare la dispozițiile art. 656 alin. (1) C. pr. civ. coroborate cu art. 794 alin. (1) C. pr. civ., rezultă în mod clar că instrumentul procedural în discuție este adresa de sistare a popririi emisă de executorul judecătoresc.

(vii) Obligația executorului judecătoresc de a emite adresa se justifică cu atât mai mult în contextul contestațiilor la poprire unde terțul poprit nu dobândește calitatea de parte (nefiind invocate aspecte referitoare la raportul său juridic cu debitorul, cum ar fi existența sau cuantumul sumelor datorate etc. care să justifice citarea sa în proces în calitate de intimat²). În ipoteza în care contestația debitorului vizează exclusiv legalitatea executării silite sau a actelor de executare, terțul poprit nu este parte și nu poate fi chemat la dezbaterea procesuală, astfel încât hotărârea judecătorească, deși producând efecte de drept, nu poate singură să îl oblige să opereze sistarea popririi. În acest context, adresa executorului judecătoresc constituie **mijlocul procedural necesar pentru transpunerea efectelor hotărârii în planul raporturilor executorii**, asigurând coerența procedurii, securitatea juridică a terțului poprit și efectivitatea controlului judecătoresc asupra executării silite.

Așadar, forța obligatorie a hotărârii de anulare a executării silite se manifestă, în plan execuțional, exclusiv față de subiectele procesuale cărora aceasta le este direct și imediat aplicabilă, obligația executorului de a dispune sistarea popririi – ca operațiune tehnică, concretă – fiind în strânsă legătură cu participarea sau neparticiparea terțului poprit la judecata contestației la poprire. Absența terțului din cadrul procedurii contencioase ridică problema limitelor obligativității directe a hotărârii față de acesta, cu consecința generalizării obligației executorului de a emite, din oficiu, adresa de sistare a popririi. O atare rațiune este confirmată și de prevederea tezei a II-a a alin. (1) al art. 794 C. pr. civ. care statuează că, *atunci când poprirea a fost validată, măsura desființării popririi se va dispune de chiar instanța de executare*, într-o asemenea ipoteză terțul poprit având, însă, calitatea de parte în procedura de validare și hotărârea fiindu-i astfel pe deplin și direct obligatorie.

(viii) Chiar dacă legea nu ar impune în mod expres obligația executorului judecătoresc de a emite adresa de sistare a popririi, de pildă atunci când terțul poprit a fost citat și a participat ca intimat la contestația la poprire [calitatea de contestator fiind exclusă de art. 787 alin. (5) C. pr. civ.], iar hotărârea judecătorească îi este pe deplin obligatorie, întocmirea adresei nu poate atrage răspunderea disciplinară,

² G.-A. Lazăr, R. Stanciu, A.-R. Trandafir, N.-H. Țiț, *Poprirea, o triplă perspectivă – civilă, fiscală și penală*, Ed. Hamangiu, București, 2021, pp. 130-131.